

Tóth Krisztina

Az vagy nekem...

Az vagy nekem, mint rabnak a fegyőr,
seggnek a tanga, combnak a borosta.
Bezár, szorít és szúr mindenfelől,
előbb csak húsba vág, aztán a csontba.

Az vagy, mint tépőzár a nagymosásnak,
sorban kihúzod mind a szálakat.
Lucskos halom, gombócba gyűrve várlak
és mi fölfeslett, az tovább szakad.

Tőled rohan a harisnyán a szem le.
Becsípsz és kiakadsz, mint a cipzár.
Vándorló zokni: felbukkansz hetente,
lehet, hogy volt párja, de nincs már.

Az vagy nekem, mi rég nem kéne légy,
lengő papír, én meg rászállva légy.

